

[Rager.]

drig. Det har gennem de Aar, vort Parti har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, altid været vor Forudsætning, at de to Hovedparter i Sagen maatte være indforstaaet med en Voldgiftsordning, for at denne virkelig kunde gennemføres. Vi har aldrig tænkt os, at en Voldgift skulde kunne indføres, naar de to Parter ikke var med til det.

Det er derfor en naturlig Udvikling, der er kommet nu, men man kan jo ikke undres over, at naar de to Parter fremsender et Forslag, er det i høj Grad præget af de to Parter Syn paa Sagen. Det er menneskeligt, at der maaske foreligger en Selvovervurdering, at egen Betydning vurderes for højt; man mener at kunne træffe Ordningen hovedsagelig paa Basis af sine egne Organisationer. Jeg tror, Motiverne ved Udarbejdelsen af de to Organisationers Forslag har været de bedst mulige, men jeg ser Forslaget som et nyt Eksempel paa, at Organisationsherredømme i det moderne Samfund er umuligt og skadeligt. Det gælder netop om, at man har den politiske Instans, der forstaar at vurdere de Forslag, Organisationerne udarbejder, fra det rent samfundsmæssige Synspunkt.

Det er ganske givet, at naar et Problem som dette kommer frem, kan det være svært nok for de to Organisationer at finde hinanden og komme med et Forslag, det maa tage sin Tid; det er for øvrigt gjort hurtigt her. Naar Forslaget saa kommer til de politiske Instanser, er det ganske naturligt, at de maa have endnu mere Tid til at gennemgaa Forslaget og til at skønne over, hvordan det vil komme til at virke paa Samfundet og paa Samfundets enkelte Funktioner. Ud fra de forskellige Grundanskuelser, som er de politiske Organisationer og de politiske Retninger givet, maa vi da under de nuværende Forhold forhandle os til Rette. Men hvis dette skete fra den ene Dag til den anden, vilde man med Rette kunne trække paa Skuldrene ad den Rigsdag, der saa hurtigt kunde give sin Underskrift, eventuelt efter at have ændret noget paa Forslaget, men dog hurtigt — for den havde ikke haft Lejlighed til at gennemtænke og forhandle Konsekvenserne. Derfor har det været rigtigt, forekommer det mig, at der forud blev givet Tid til Forhandling om dette Forslag.

Jeg skal ikke vurdere Lovforslaget i Forhold til det oprindelige Forslag, ud over den Vurdering af det oprindelige, som ligger i de Udtalelser, jeg har fremsat. Jeg skal kun sige, at som Lovforslaget nu foreligger, kan jeg give det min bedste anbefaling.

Det ærede Medlem Hr. Krag fremkom med en Række Bemærkninger om Enkeltheder, og det er naturligvis kun godt at gennemgaa Forslaget meget grundigt. Jeg vil dog sige, at første Gang et Lovforslag som dette skrives, vil det sikkert være umuligt at faa behandlet alt saaledes, at Fortolkninger ikke blev mulige. Hvor grundigt en Sag end behandles i Forvejen, maa man alligevel være klar over, at hver Gang man lovgiver paa et nyt Omraade, maa Udviklingen og Livet arbejde med. Under en Administration, man har Tillid til, maa man da se det vokse frem, som man saa kan lovfæste bedre næste Gang.

Jeg kunde tage en Parallel fra tidligere Tid og minde det ærede Medlem om den saakaldte Tugthuslov. Den var heller ikke saadan, at den ikke kunde fortolkes, og den havde det ærede Medlem Hr. Krag dog et ministerielt Medansvar for. Nu fik man ikke Lejlighed til at bygge videre paa den, for den forsvandt jo i det store Dyb, men hvad det foreliggende Lovforslag angaar, holder jeg med det ærede Medlem i, at vi sikkert vil komme til at arbejde videre med det.

Jeg skal blot tage en af det ærede Medlems Indvendinger: Det er kedeligt, at der staar „Ensartethed i Lønningerne“, for det er der dog ingen samfundsmæssig Interesse i, eller behøver ikke at være det, siger han. Dèr har det ærede Medlem sikkert Ret, men han har ikke taget Hensyn til alt, hvad der staar dèr: at Nævnet kan tilstræbe „en af Hensyn til Arbejdsforholdenes rolige Udvikling ønsket Ensartethed i Lønningerne“. Det er altsaa ikke Ensartethed i al Almindelighed, der er Tale om, man har taget en Reservation. Jeg har ønsket at fremdrage blot denne ene Ting over for det ærede Medlem Hr. Krag's Gennemgang af Lovforslaget for at sige, at selv ved den mest minutiøse Gennemgang kan man næppe opnaa noget, som ikke ved en fornyet Gennemgang atter kunde ændres en lille Smule. Naar vi nu faar den Lovtekst her, eventuelt med nogle Smaaændringer, som man kan opnaa Enighed om, saa bliver det afgørende i Virkeligheden: Hvorledes vil da den højtærede Minister administrere Loven, hvilken Aand vil den højtærede Minister puste ind i det Apparat, der her er opbygget? Dèr har jeg efter de Udtalelser, jeg har hørt af den højtærede Minister, den bedste Tro til, at Loven i det Aar — for saa vidt det i hele den Tid, hvad det sikkert gør, bliver overdraget den højtærede Minister at administrere denne Lov — vil blive administreret paa en saadan